

Je známá věc, že pokud člověk chce cokoli změnit, má začít u sebe. Může přitom jít o malé každodenní krůčky, např. při nakupování je na každém, zdali do košíku vloží produkty s palmovým olejem či toaletní papír ze 100% celulózy, nebo spíš z recyklovaného materiálu. Někdy se ale aktivní snaže o změnu postaví do cesty vnější subjekty.

{jathumbnail off}

Posloužím dalším příkladem: někdo chce jíst zdravěji. Nemluvím o hardcore trendařích, kteří svoji vitalitu hodnotí výhradně optikou elektronických přístrojů, ale o našinci, jenž nic dvakrát nehrotí, stejně tak mu ale není úplně jedno, jak se svým tělem nakládá. A takový jedinec pak přijde do školní jídelny, kde má na výběr ze dvou jídel, většinou masitých, chuťově začasťe sporných, smyčkovitě se opakujících v nikterak dlouhých cyklech.

Jistě, jde o volbu, kdo nechce, ať to nejí. Tím ale vyvstává nutnost řešení náhradních variant, které mnohdy narazí na prozaické mantinely, jako je nedostatek času na nákup či dokonce přípravu vlastní pochutiny. Nemluvě o rodičích, kteří své děti učí prošlapávat vegetariánskou cestu, jejich ratolesti mají k nasycení v broumovských školních jídelnách minimální šanci.

Zdá se, že doba jde v oblasti stravování mílovými kroky kupředu, někde ale tento pohyb ani v nejmenším nereflektují a dělají, že se čas zastavil někde v devadesátých letech. Stigma školních jídelen tak zřejmě nebude pouze záležitostí "normalizační" generace.